

Переднє слово

Футбол як вид спорту давно вже став невід'ємною частиною культури людства. Жодне спортивне дійство у світі не може позмагатися за видовищністю з грою у футбол. Її люблять мільйони людей за непередбачуваність і багатогранність. Футбол завжди гуртував і еднав людей усіх поколінь та національностей в ім'я високої моральності й духовності, становлення національної свідомості.

Важко назвати більш потужну і об'єднуючу силу в Європі в останні півстоліття, ніж Єврокубки, завдяки тій колосальній популярності, яку вони здобули в усіх, без винятку, країнах Старого світу.

Особливе місце посідає найповажніший і найсолідніший із європейських клубних турнірів — Кубок європейських чемпіонів, який у 1994 році був реорганізований у Лігу чемпіонів.

На жаль, футбольні команди колишнього СРСР не відразу взяли участь у розіграшах європейських клубних турнірів. Спеціалісти вважали, що радянські клуби, в порівнянні з західноєвропейськими, перебувають у не вигідних умовах. Адже в Європі чемпіонати проводилися за системою осінь-весна, а в Радянському Союзі — весна-осінь.

Лише в 1965 році першим радянським клубом, який вийшов на європейську арену, стало київське «Динамо». Чим були сильні київське «Динамо», донецький «Шахтар», львівські «Карпати», луганська «Зоря», дніпропетровський «Дніпро» та харківський «Металіст» радянського періоду — то це бійцівським духом патріотизму.

Усі кубкові поединки ріднить висока напруга спортивної боротьби. Основне правило кубкових змагань — команда, яка програла, вибуває із подальшої боротьби — вимагає від футболістів максимальної самовіддачі фізичних та моральних сил. Виграти може тільки команда, гравці якої володіють високими бійцівськими якостями. Історія зберігає багато випадків, коли команда нижчого рангу перемагає іменитіших суперників завдяки великій самовіддачі.

Згадаймо, як у 1969 році львівські «Карпати» — команда другого дивізіону — перемогла команду вищої ліги ростовських армійців у фіналі Кубка СРСР.



Єврокубкові турніри

Кубок (Ліга) чемпіонів

Кубок чемпіонів, заснований у 1955-му році з ініціативи відомого редактора французької спортивної газети «Екіп» Габріеля Ано, був затверджений УЄФА, і турнір уперше проведений у 1956 році за олімпійською системою з фіналом на нейтральному полі. А срібна ваза — амфора з двома вертикальними ручками, висотою 60 см — опинилася в руках гравців іспанського клубу «Реал».

Між іншим, ще в 20–30-х роках минулого століття у кубка був прародич — Кубок Мітропа, котрий розігрувався між найсильнішими клубами Європи. Хоча вони представляли обмежене коло країн (Італію, Угорщину, Австрію, Чехословаччину, пізніше до них приєдналися Швейцарія, Румунія, Югославія), але ці країни домінували у футбольному світі Європи. Після Другої світової війни популярність Кубка Мітропа втратила свою силу, і змагання змістилися із центра на південь Європи, де чотири країни — Італія, Іспанія, Франція і Португалія — організували свій щорічний турнір з участю національних чемпіонів. Як завжди, остеронь трималася Англія, котра оголосила свій клуб «Вулверхемптон Уондерерс», або «Вовки», чемпіоном Європи. Тоді до Парижа з'їхалися делегати провідних країн, котрі були не згідні з англійцями, щоб обговорити справжній клубний чемпіонат Європи. Так ця велика футбольна затія розпочалася без родоначальників гри у футбол.

У першому розіграші взяли участь 16 команд. У фіналі в Парижі мадридський «Реал» з рахунком 4:3 переміг французьку команду «Стад де Реймс». Виграв «Реал» і чотири наступні турніри. Переможну серію мадридців перервала іспанська «Барселона». Та у фіналі барселонці поступилися лісабонській «Бенфіці» (2:3), за яку виступав знаменитий Еусебіо. Гравці «Бенфіки» протягом 1961–1965 років чотири рази виступали у фіналі Кубка чемпіонів, з яких двічі — у 1961-му і 1962-му роках — ставали переможцями. В 1966-му році мадридський «Реал» повернув собі чемпіонський титул найсильнішої команди Європи, а Кубок європейських чемпіонів перейшов у власність клубу «Реал». Новий Кубок — копія першого, але трохи збільшена (80 см) — тепер зберігається в домі УЄФА, а копії видаються командам-переможцям.

Заслужують на увагу «хет-трики» команд «Аякс» (Нідерланди), «Баварії» (Німеччина), завойовані відповідно у 1971–1973 і в 1974–1976 роках. Гравці «Аякса» складали тоді основу знаменитої нідерландської збірної 70-х років. Зіркою команди був Йохан Кройфф. У 1972-му і 1973-му роках вони у фіналах перемогли італійські команди «Інтер» та «Ювентус».

Гравці «Баварії» Ф. Беккенбауер, З. Майер, Г. Мюллер та інші складали основу збірної Німеччини, яка стала чемпіоном Європи (1972 р.) та світу (1974 р.).



У 1977 році «Ліверпуль» здобув для Англії першу із шести перемог підряд, а завойовували їх команди «Ліверпуль» (1977, 1978, 1981 роки), «Ноттінгем» (1979, 1980 роки) та «Астон Вілла» (1982 рік).

З 1989-го по 1995-й роки пальмою лідера заволодів італійський «Мілан», який п'ять разів виступав у фіналі і тричі володів Кубком (1989, 1990 і 1994 роки). Доречно відзначити, що протягом десяти років (1989–1998) італійські клуби «Мілан», «Сампдорія», «Ювентус» дев'ять разів виступали у фіналі Кубка чемпіонів.

У 1994-му році Кубок чемпіонів був реорганізований у Лігу чемпіонів. Отже, з 1956-го по 2012-й роки відбулися 57 розіграшів Кубка (Ліги) чемпіонів європейських країн. Тільки двадцять дві команди із десяти країн володіли Кубком. Рекордсменом є мадридський «Реал» — володар дев'яти чемпіонських титулів. Підбирається до нього й італійський «Мілан» — володар семи чемпіонських титулів. П'ять переможних фіналів — на рахунку англійського «Ліверпуля». Нідерландський «Аякс», мюнхенська «Баварія» та іспанська «Барселона» по чотири рази володіли почесним призом, італійський «Інтер» та англійські «Манчестер Юнайтед» і «Ноттінгем» — по 3 рази, португальські «Бенфіка», «Порту» та італійський «Ювентус» — по два рази, та одинадцять команд — по одному разу.

Якщо Кубком (Лігою) чемпіонів володіли тільки 22 команди з 19-ти країн, то фіналістами були 37 команд із 13-ти країн.

Кубок володарів кубків

Кубок володарів кубків (КВК) був заснований організаційним комітетом Кубка Мітропа і офіційно розпочав своє існування з лютого 1960-го року після засідання у Відні. Хоча турнір КВК проіснував 39 сезонів, та він зайняв гідне місце у футбольній історії. В 1999-му році УЄФА скасував змагання з розіграшу КВК, а володарі Кубків національних федерацій беруть участь в розіграші Кубка УЄФА.

Останній фінал КВК відбувся 19 травня 1999-го року в Бірмінгемі на стадіоні «Вілла Парк». Італійський «Лацио» завдав поразки іспанській «Мальорці» (2:1) і став останнім володарем КВК. «Лацио» забрав собі трофей як останній його володар, а гравець П. Недвед став автором останнього забитого м'яча в КВК.

А перший матч КВК відбувся у Глазго на стадіоні «Айброкс». Італійська «Фіорентина» перемогла в гостях команду «Глазго Рейнджерс» (2:0). За сумою двох матчів (4:1) «Фіорентина» стала першим володарем КВК.

Хоч учасниками першого розіграшу були тільки 10 клубів, турнір зіграв свою рекламну роль. І вже наступний розіграш зібрав 23 учасники.

У сезоні 1961/62 італійська «Фіорентина» поступилася мадридському «Атлетико» з рахунком 3:0 тільки в переграванні. Перший матч закінчився в додатковий час (1:1).

Протягом 1963–1972 років футбольні клуби Великобританії володіли Кубком чотири рази, Німеччини — два. Ще двічі англійські клуби в 1966-му та в 1973-му роках були фіналістами Кубка. На початку 70-х років східноєвропейські клуби («Магдебург» (НДР), «Динамо» (Київ)) добилися значних успіхів, а бельгійський «Андерлехт» брав участь у трьох фіналах поспіль у 1976–1978 роках.

Необхідно відзначити, що ні одному клубу не вдалося двічі підряд виграти КВК. А англійські клуби «Челсі» (1971 р.) та «Манчестер Сіті» (1970 р.), а також німецькі «Боруссія» (Дортмунд, 1966 р.) і «Баварія» (1967 р.) двічі підряд завойовували КВК.



Доречно згадати, що, крім «Барселони» (4 рази), двічі Кубком володіли італійський «Мілан», бельгійський «Андерлехт», англійський «Челсі» та київське «Динамо». Ще двадцять п'ять клубів володіли ним по одному разу.

Загалом КВК володіли команди 12-ти країн: Англія — 8 разів, Іспанія та Італія — по 7, Німеччини — 4 рази, Бельгії та СРСР — по 3, Шотландії — 2, НДР, Франції, Нідерландів, Португалії та Чехословаччини — по одному разу.

У фінальних матчах КВК зіграно сорок чотири матчі. Отримано 39 перемог (з них три — в доданий час) в сезонах 1978/79, 1982/83, 1989/90. Чотири матчі закінчилися з нічийним результатом, а в сезоні 1978/79 пробивалися післяматчеві пенальті. По пенальті іспанська «Валенсія» здобула перемогу над англійським «Арсеналом» з рахунком 5:4. Забито 118 м'ячів. Найбільше м'ячів (4:3) було забито в сезоні 1978/79, тоді іспанська «Барселона» перемогла німецьку «Фортуну» в додатковий час. Голи забивали: Санчес (5), Асенсі (34), Кранкль (104), Решак (111) — Т. Аллофс (8), Зеель (41, 114).

У фінальних матчах отримано 13 дублів, 6 м'ячів забито з пенальті і зароблено один автогол.

Кубок УЄФА

В 1950-му році віце-президент ФІФА швейцарець Ернст Томмен запропонував організувати змагання між кращими командами європейських міст-господарів міжнародних ярмарок.

Представники 12-ти міст, у котрих відбувалися ярмарки, схвалили ідею, і в квітні 1955 року взяв старт Міжнародний Кубок Ярмарок. Правила змагання Кубка Ярмарок були розроблені представниками 12-ти країн. Розклад ігор був складений так, щоб ігри припадали на період проведення Ярмарку, внаслідок чого перший турнір проходив протягом трьох років (1956–1958) за участю 12-ти команд. Комплектування команд-учасниць було віддано на розсуд країн кожної з учасниць. Так, Лондон виставив збірну з 11 професійних клубів, Барселона була представлена клубом «Барселона» і т. д. У фіналі «Барселона» перемогла збірну Лондона. Та перший матч у Лондоні на стадіоні «Стамфорд-Брідж» закінчився з нічийним рахунком 2:2. Тільки в повторному матчі вдома іспанці розгромили збірну Лондона — 6:0. По два м'ячі забили Суарес і Єварісто та Мартінес і Бермес — по одному.

У другому турнірі (1958–1960 рр.) взяли участь уже 16 команд. Він був розіграний за олімпійською системою з двома матчами. У фіналі знову зустрілася «Барселона» з англійцями — тепер уже з клубом «Бірмінгем». Нічия в гостях (0:0) та упевнена перемога вдома (4:1) дозволила іспанцям відстояти Кубок. У другому розіграші Кубка Ярмарок востаннє було дозволено командам виступати одночасно у двох Кубках. УЄФА надалі таке заборонила, і розіграші Кубків стали вкладатися в річні строки.

У сезоні 1961–1962 рр. кількість команд різко збільшилася (28), що привело до введення додаткового раунду — 1/16 фіналу. У фіналі іспанського дербі «Валенсія» перемогла «Барселону» із загальним рахунком 7:3. Популярність Кубка зросла досить швидко, і вже в сезоні 1964/65 рр. кількість бажаючих узяти участь в розіграші досягла 48 команд. Розіграш набув хаотичного характеру. Та вже в наступному сезоні був уведений ще один раунд — 1/32, від якого 16 команд



були звільнені. В кінці 60-х років кількість учасників (64) стабілізувалася і довго не збільшувалася. У 1966-му році «Барселона» втретє завоювала Кубок Ярмарок. Після цього в турнірі настала ера англійського верховенства (1967–1974 рр.).

Шість разів (з восьми) чемпіонами турніру ставали команди Англії. Ще до 1971-го року стало очевидним, що оргкомітет Кубка самостійно не може вирішити низку питань, відповіді на які вимагав турнір. І УЄФА вирішила взяти розіграш турніру під свій контроль. Старий Кубок Ярмарок відійшов в історію.

22-го вересня на «Ню Камп» відбувся матч між «Барселаною» (першим володарем Кубка) і «Лідсом» (останнім володарем) за право постійного зберігання Кубка. З рахунком 2:1 перемогли іспанці.

У 1972-му році турнір змінив назву, і в першому фіналі, тепер уже Кубка УЄФА, зустрілися два англійські клуби — «Тоттенхем» і «Вулверхемптон Уондерерс». За сумою двох матчів переміг «Тоттенхем» з рахунком 3:2 і став першим володарем Кубка УЄФА. З новою чашею Кубка були введені й нові правила розіграшу та участі. Так, країнам дозволялося делегувати в Кубок УЄФА тільки ті команди, що зайняли в національних чемпіонатах місце вслід за першим. Однак розстановка сил у футбольній Європі постійно змінювалася, і це треба було враховувати. Тож у 1978-му році була розроблена система коефіцієнтів, за якою розраховувався рейтинг країн і розподіл їх на категорії.

Нові великі зміни відбулися в 1990-і роки після розпаду СРСР і Югославії, а також отримання членства УЄФА багатьма невеликими державами.

З 1995-го року УЄФА дозволила виступати в кубку УЄФА переможцям Кубка Інтертото; з 1997/98 — і невдахам із кваліфікаційного раунду Ліги чемпіонів, а з сезону 1999–2000 — і відносним невдахам групового етапу.

Для підняття рейтингу Кубка УЄФА з сезону 2004–2005 довелося замінити на ранніх стадіях розіграшу систему плей-оф на груповий раунд. Починаючи з 1998-го року, фінал Кубка УЄФА став складатися з одного матчу. І на кінець сезону 1999–2000 володарі національних кубків країн отримали право виступати в розіграші Кубка УЄФА.

Слід зауважити, що в кінці 60-х та на початку 70-х років у розіграші Кубка УЄФА домінували команди Англії. Однак з 1989-го року по 1999-й рік лідерством заволоділи італійські клуби. Вони протягом 11-ти років вісім разів завоювали Кубок, включаючи чотири фінали за участю тільки італійських клубів. Переможцями останніх сезонів ставали: турецький «Галатасарай» (2000), нідерландський «Фейєноорд» (2002), португальський «Порту» (2003), російські «ЦСКА» (2005) та «Зеніт» (2008), український «Шахтар» (2009).

Отже, з 1959-го року по 2009-й рік відбувся 51 розіграш Кубка УЄФА. Тільки 34 команди з 20-ти країн володіли Кубком УЄФА. Команди Італії та Англії — по 10 разів, іспанці — 11, німці — 6, нідерландці — 4 рази, шведи та росіяни — по 2, ще шість країн — по одному разу.

Найбільше поразок у фіналах зазнали команди Італії — 8 разів, Англії і Німеччини — по 7, Іспанії — 6. Три поразки у фіналі зазнав італійський «Ювентус», по дві — німецькі «Боруссії» (Дортмунд і Менхенгладбах), англійський «Бірмінгем» та бельгійський «Андерлехт». По три перемоги святкували команди «Ювентус», «Інтер», «Барселона», «Валенсія» та «Ліверпуль».



Європейський Суперкубок

З 1972-го року в Європі проводиться турнір для виявлення переможця між володарями Кубка чемпіонів і Кубка володарів кубків. Ініціатором проведення такого європейського турніру виступила нідерландська газета «Де Телеграф», після того як «Аякс» відмовився від виступу в міжконтинентальному Кубку після дуже грубої гри аргентинського «Естудіантеса» проти «Фейєноорда». Тоді «Де Телеграф» запропонував провести заміну в розіграші — замість володаря Кубка чемпіонів на володаря Кубка володарів кубків. Цю ідею реалізувати прийшлося, усе ж, «Аяксу» як першому володарю Суперкубка, який двічі обіграв команду «Глазго Рейнджерс».

Якщо перший розіграш цього трофею був неофіційним, то уже наступний відбувся під патронатом УЄФА. Через велику насиченість у календарях національних чемпіонатів досить часто не вдавалося визначити ігрові дні для проведення матчу за Суперкубок. Двічі в 1981-му році суперники так і не домовилися про строки проведення матчів, і Суперкубок залишився нерозіграним. У 1985-му році Суперкубок не розігрався через дискваліфікацію англійських клубів.

У 1984-му році «Ювентус» і «Ліверпуль» зуміли зіграти тільки в Турині, в 1986-му році румунський «Стяуа» і київське «Динамо» зустрілися на нейтральному полі, а в 1991-му році розіграшу завадили військово-політичні події, тоді «Манчестер Юнайтед» і «Црвена Звезда» зіграли тільки в Манчестері, а повторний поєдинок УЄФА відмінив.

Починаючи з 1998 року, Кубок постійно розігрується в Монте-Карло в третій декаді серпня і лише в одному матчі.

Отже, з 1972-го року по 2012-й рік відбулося 38 розіграшів Суперкубка. Тільки 24 команди із 12-ти країн завойовували цей Кубок. Рекордсменом став італійський «Мілан» — п'ять разів, іспанська «Барселона» — 4, нідерландський «Аякс» та англійський «Ліверпуль» — по 3, італійський «Ювентус», іспанські «Валенсія», «Атлетико» та бельгійський «Андерлехт» — по 2, англійські «Манчестер Юнайтед», «Астон Вілла», «Тоттенгем», «Челсі», «Ноттінгем», італійські «Лацио» і «Парма», іспанські «Реал», «Севілья», португальський «Порту», бельгійський «Мехелен», румунський «Стяуа», українське «Динамо», шотландський «Абердін», російський «Зеніт», турецький «Галатасарай» володіли Суперкубом по одному разу.



Україна в єврокубкових турнірах за СРСР

Тільки через десять років від початку змагань уперше на європейську арену від Радянського Союзу вийшли динамівці Києва. Так 02.09.1965 року був зіграний перший матч у Кубку володарів кубків із північноірландським клубом «Колтрейн». Перемогу здобули кияни з рахунком 6:1.

За колишнього Союзу кияни двічі в 1975 і 1986 роках завойовували найвищі кубкові нагороди, двічі виступали у фіналі Суперкубка, а в 1976 році володіли Суперкубком. Динамівці в 1977 та 1987 роках виходили до півфіналів Кубка європейських чемпіонів.

Дніпропетровський «Дніпро» в 1984 та 1989 роках припиняв боротьбу в чвертьфіналах Кубка чемпіонів.

Доречно згадати, що «Динамо», «Дніпро» та «Зоря» зіграли в Кубку чемпіонів 78 матчів, решта 7 команд СРСР зіграли тільки 50 матчів.

Донецький «Шахтар» у 1983 році у чвертьфіналі Кубка володарів кубків поступився португальському «Порту». Досягнення решти українських команд у боротьбі за європейські клубні нагороди далі 1/8-ї фіналу не доходили.

Тільки динамівці Тбілісі в 1981 році завоювали Кубок володарів кубків.

Здобутки команд радянського періоду в єврокубкових турнірах зведені в таблицю.

№ п/п	Команда /місто	Т	І	В	Н	П	М'ячі	О	К	Ф
1.	«Динамо» (Київ)	21	119	66	26	27	185–97	158	2	–
2.	«Спартак» (Москва)	18	90	46	19	25	140–95	111	–	–
3.	«Торпедо» (Москва)	13	51	23	15	13	76–50	61	–	–
4.	«Динамо» (Тбілісі)	10	51	25	8	18	76–57	58	1	–
5.	«Динамо» (Москва)	10	49	22	13	14	67–45	57	–	1
6.	«Динамо» (Мінськ)	5	26	12	7	7	41–25	31	–	–
7.	«Арарат» (Єреван)	3	16	11	2	3	37–15	24	–	–
8.	«Шахтар» (Донецьк)	5	18	10	3	5	30–24	23	–	–
9.	«Дніпро» (Дніпропетровськ)	6	24	8	7	9	27–28	23	–	–
10.	«Зеніт» (Ленінград)	4	12	5	1	6	14–22	11	–	–
11.	«ЦСКА» (Москва)	3	8	4	1	3	9–7	9	–	–
12.	«Чорноморець» (Одеса)	3	10	3	2	5	10–13	8	–	–



№ п/п	Команда /місто	Т	І	В	Н	П	М'ячі	О	К	Ф
13.	«СКА» (Ростов-на-Дону)	1	4	3	0	1	6–2	6	–	–
14.	«Зоря» (Ворошилов-град)	1	4	2	1	1	3–1	5	–	–
15.	«Жальгіріс» (Вільнюс)	2	6	2	0	4	7–11	4	–	–
16.	«Металіст» (Харків)	1	4	1	1	2	4–3	3	–	–
17.	«Карпати» (Львів)	1	2	0	1	1	3–4	1	–	–

Т — турніри, О — здобуті очки, К — кубки, Ф — участь у фіналах.

Останній матч у європейських турнірах, виступаючи за Радянський Союз, був зіграний київським «Динамо» 15 квітня 1992 року в Києві на Республіканському стадіоні з празькою «Спартою» в Кубку чемпіонів, і кияни здобули перемогу — 1:0.

З 1965 по 1992 роки українські команди, виступаючи за Союз, зустрічалися з командами 26 європейських країн, котрі були представлені 71 командою. Найбільше команд представляли ФРН — 16, Болгарію, Францію та Чехословаччину — по 12 команд. Кияни зустрічалися з 52 командами європейських країн.

263 гравці українських команд виступали в матчах за європейські кубки, 79 з них забивали м'ячі у ворота команд-суперниць. П'ятнадцять наставників виводили свої колективи на спортивні арени Європи та України.

Найбільше, 77 матчів, зіграло київське «Динамо» під керівництвом Валерія Васильовича Лобановського.

Рекордсменом серед гравців був Олег Блохін (79 матчів). Він же став кращим снайпером — 26 забитих м'ячів.

З усіх 17 команд колишнього Союзу, котрі брали участь в єврокубкових змаганнях, найкращі показники у київських динамівців.

З осені 1965 року по квітень 1992 року 10 клубів колишнього Союзу взяли участь в 25 розіграшах Кубка чемпіонів. Зіграли 126 матчів. Отримали 62 перемоги, 27 матчів звели внічию і 37 зустрічей програли, за різниці м'ячів 174–118. Всього в 126 матчах узяв участь 281 футболіст із 10 команд.

В 27 розіграшах Кубка володарів кубків зіграно 143 матчі. Отримали 72 перемоги, 37 — закінчили внічию і потерпіли 34 поразки, за різниці м'ячів 243–131. Всього в 143 матчах виступили 357 футболістів із 12 команд. Найбільше із «Торпедо» (Москва) — 67 футболістів.

У 21 розіграші Кубка УЄФА команди зіграли 222 матчі. Отримано 107 перемог, 43 матчі зведено внічию і програно 72 матчі, за різниці м'ячів 315–250.

Динамівці Києва зіграли три матчі на Суперкубок. Вони здобули дві перемоги при одній поразці, за різниці м'ячів 3–1.

Отже, за всі роки виступів, у колишньому Союзі, в єврокубкових турнірах виступили 17 команд. Вони зіграли 494 матчі. Отримали 243 перемоги, 107 матчів звели внічию і зазнали 144 поразки. Забили 735 м'ячів у ворота команд-суперниць, пропустивши 499 у свої.



Кубок європейських чемпіонів

Сезон 1967–1968

«Динамо» (Київ)

Перед початком сезону 1967–1968 УЄФА прийняла нововведення: були визначені шість команд (серед них — і «Селтік»), котрі підлягали розсіюванню; були відмінені додаткові матчі при рівній кількості забитих м'ячів (м'яч, забитий на виїзді, рахувався за два).

Перший кубковий матч в Європі динамівці Києва зіграли в Глазго проти команди «Селтік», яка на той час була володарем Кубка європейських чемпіонів. Прогнози спеціалістів були одноставні — фаворит «Селтік», в якого більше досвіду в іграх такого рангу.

Усі прогнози були спростовані динамівцями в першому матчі в Глазго. Уже на 3-й хвилині Пузач, після вивіреної передачі Сабо, головою посилав м'яча в сітку воріт господарів. На 30-й хвилині Бишовець здійснив свій карколомний «прохід», і рахунок став — 2:0. Шалені атаки шотландців не досягли цілі. Чудово зіграв воротар Рудаков, а господарем у штрафній був Турянчик. Все ж одна з атак шотландців на 61-й хвилині закінчилася голом у ворота «Динамо». У повторному матчі в Києві шотландці теж «розпечатали» ворота динамівців на 60-й хвилині, вселяючи надію на позитивний результат, та Бишовець на 89-й хвилині встановив рівновагу.

Перебуваючи на піднесенні, динамівці недооцінили сили наступного суперника — команду «Гурнік» (Забже, Польща). Перший матч у Києві був програний полякам — 1:2. Всі м'ячі забивали польські гравці. Повторний матч у Хожуві закінчився з нічийним результатом — 1:1. Першими успіху досягли кияни, та уже через шість хвилин поляки зрівняли рахунок. Так закінчився перший похід киян за європейським кубком.

У сезоні 1967–1968 за «Динамо» виступали: Рудаков (1 матч), Банников (3), Щегольков (4), Соснихін (4), Вл. Левченко (3), Круликовський (4), Турянчик (4), Бишовець (4), Сабо (2), Медвідь (4), Серебряников (4), Пузач (4), Хмельницький (3), Островський (1). Тренер — В. Маслов.

1/16 фіналу. 20.09. Глазго. «Селтік» (Глазго) — «Динамо» (Київ) — 1:2. 70000 глядачів. Голи: Леннокс (61) — Пузач (3), Бишовець (30).



04.10. Київ. «Динамо» (Київ) — «Селтік» (Глазго) — 1:1. 100000 глядачів. Голи: Бишовець (89) — Леннокс (60).

1/8 фіналу. 16.11. Київ. «Динамо» (Київ) — «Гурнік» (Забже, Польща) — 1:2. 100000 глядачів. Голи: Олех (13, автогол) — Шолтисік (15), Любанські (60). На 73-й хвилині Сабо («Динамо») не реалізував пенальті (воротар).

29.11. Хожув. «Гурнік» (Забже, Польща) — «Динамо» (Київ) — 1:1. 100000 глядачів. Голи: Шолтисік (43) — Турянчик (37).

Сезон 1968–1969

«Динамо» (Київ)

Динамівці вдруге були заявлені до розіграшу Кубка європейських чемпіонів. Та у зв'язку з вводом радянських військ у Чехословаччину УЄФА, виражаючи свій протест, відмінила перше жеребкування (де українському клубу в суперники дістався швейцарський «Цюрих») і провела нове жеребкування, в якому команди соціалістичного табору були зведені в пари одна з одною. На знак протесту знялися з розіграшу команди: «Левські» (Софія), «Ференцварош» (Будапешт), «Рух» (Хожув), «Динамо» (Київ), «Карл Цейс» (Йена).

Сезон 1969–1970

«Динамо» (Київ)

Пропустивши сезон 1968–1969, динамівці в 1/16 Кубка європейських чемпіонів (КЄЧ) зустрілися з чемпіоном Австрії — командою «Аустрія» (Відень). Програвши перший тайм у Відні, динамівці на 51-й хвилині зрівнюють рахунок. М'яч забив Серебряников, а на 58-й хвилині Мунтян забив переможного м'яча. У повторному матчі в Києві знову першими досягли успіху гості, та другий тайм був програний ними з рахунком — 0:3.

Суперником киян в 1/8 фіналу стала флорентійська «Фіорентина». Італійці в першому матчі в Києві здобули перемогу з рахунком 2:1. Кращими на полі в київському матчі у «Фіорентини» були чемпіон Європи Де Сісті та чемпіон світу бразилець Амарілдо. Бразилець був причетний до обох м'ячів у ворота Рудакова. Незважаючи на територіальну перевагу в повторному матчі у Флоренції, кияни не зуміли переграти щільну оборону італійців. Гра закінчилася нульовою нічиєю. Кривдник динамівців поступився в 1/4 фіналу шотландському «Селтіку».

У сезоні 1969/70 за «Динамо» виступали: Рудаков (4 матчі), Медвідь (4), Со-снихін (4), Круликовський (4), Вл. Левченко (4), Сабо (4), Серебряников (4), Мунтян (4), Пузач (4), Бишовець (4), Хмельницький (2), Трошкін (2), Боговик (2). Тренер — В. Маслов.

1/16 фіналу. 16.09. Відень. «Аустрія» (Відень, Австрія) — «Динамо» (Київ) — 1:2. 65000 глядачів. Голи: Рідль (27) — Серебряников (51), Мунтян (58).

